

Székely Dóra

Kiűzetés

Van úgy, hogy az út egyszer csak megáll, és nem fut tovább. Függetlenül a helytől, időtől és az úton járóktól, állóktól, esetenként már ülőktől.

Badajoz | spanyol – portugál határhoz legközelebb fekvő kisváros | 12.00 | 38 C° - olvasztó napsütés

A városból kivezető úton, még mielőtt rácsatlakozna az autópályára, egy hatalmas szupermarket áll, parkolójában több száz autó. A parkolóból kivezető sáv bele fut az országútra csatlakozóba.

Ezen a ponton állunk, lábainknál a dagadó hátizsákok, kezünkben egy kartondoboz leszakított széle „Madrid” felirattal, arcunkon bizakodó mosoly. Hüvelykujjainkat az út fölött az ég felé emeljük. Autók húznak el mellettünk. A szélvédő mögött mosolyognak és bámulnak, fejüket rázzák. A szélvédő mögött vállait vonogatják, homlokukat ráncolják. A szélvédő mögött kifejezéstelen arccal néznek el mellettünk. Mutogatják, hogy tele van a kocsi. A sofőr alvó felesége felé int, hogy „hát sorry, de nem lehet”. A szélvédő mögött cinkosan böknek felénk ők is hüvelykujjukkal, és húznak tovább. Bizakodunk és várunk.

Badajoz | bekötőút | 13:20

Az első izzadságcseppek. A táskák már a bokorban, a hüvelykujjak lefelé kókadnak. Még több szélvédő, még több vállrándítás, fejrázás, és bámulás. A mosolyunk fárad, az arcunk piroslik.

Badajoz | bekötőút | 15:00

A ruháinkat átáztatta az izzadság, a fejünk bordós-lilás szeder színben játszik, a kartonlapot minden szélvédő felé lobogtatjuk, néha ugrálunk is, és inkább érzem a mosolyt kétségbeesett vicsorgásnak.

Badajoz | parkoló | 15:30

Táskáinkkal a hátunkon a szupermarket parkolójában tántorgunk a nagybevásárláson átesett, Madrid felé tartó sofőröket vadászva. A kocsik mindenképp tele vannak, az autók semmiképp sem arra mennek. Nincs mosoly, nincs bizakodás.

Badajoz | szupermarket | 16:00

Ahogy belépünk a fotocellás ajtón, meglegyint a hűvösség. Egy oszlop tövében a földön elnyúlva engedjük át a pórusainkon az áldott légkondi áldottra hűtött levegőjét. Amíg másikunk elmegy a mosdóba vízért, én a kartonnal legyezem magam.

Az emberek néznek.

Nem foglalkozom velük, épp befogadtatást nyertem a földi paradicsomba, mélyhűtött levegőjét, zárt, áthatolhatatlan tetejét ünneplem.

Csiklandó érzés a térdemen. Renyhe hessintő mozdulat. Nyugalom.

Zöngicsélés. Csend. Újabb zöngicsélés, viszkető érzés a vállon. Vállrándítás. Nyugalom.

Dupla zöngicsélés, viszkető érzés a bokán és a combon. Dobbantás, zöngicsélés, viszkető érzés a nyakon, a térden, a csuklón. Hadonászás. Zöngicsélés. Viszketés. Hadonászás, viszketés. Hadonászás csapkodás zöngicsélés káromkodás. Viszketés, rángatózás. Szempárokval való találkozás. Hadonászás, zöngicsélés, kendőbe burkolózás. Tekintetek. Zöngicsélés, zöngicsélés. Apró ízeltlábak a bebugyolált testeken. Alatta izzadás, idegesség.

Legyek.

Tekintetek.

Szégyen.

Badajoz | szupermarket | 16:15

Sietve szedelőzködünk, vissza a táska a hátra, vissza a melegbe, vissza a nap alá, a bekötőút mellé. Kalimpálás, erőltetett mosoly, kartontáblára mutogatás.

Mert mi a légy? Eme apró, aligszárny lebbentő, bőrünk alá zümmögő kreatúra?

Egy csodálatos élő, szakaszos, lassított látásával, az örökké dörzsölgető-tördelő ízelt lábaival. Melynek szárnyai többször olyan nehéz szőrös kis testet szállítanak, mint amilyen nehezek ők maguk.

Más azonban, ha nem a bogarológus szerelmetes szemeivel nézzük miként tündöklő testecskején a gombostű hajszálvékonysága átszalad.

Ekkor a zümmögő légy maga a fertő, a kór, a bűz, az enyészet. Karmos ízelt lábaival millió romlást hozó molekulát hord, alattomos cirógatással keni, köpi szét a baktériumok láthatatlan ellenség osztagait, pofátlan sebességgel és olyan privát testrészeinkre tör, melyekre bezzeg pillangó sose száll.

Felháborító, egyrészt mert hozza *azt*, és mert ránk teszi *azt*, minket is *olyanná* alakítva. Másrészt azonban ki tudja, hogy hozza-e vagy épp azért jött, hogy tőlünk vigye? És ez az a pont, amikor a dolog végtelenül kényelmetlenné kezd válni.

Árulás!

...vagy lelepleződés.

Ha e légkondicionált kolosszusban kettesben lettünk volna a legyekkel, az élményünk valószínűleg a *kellemetlenség* szintjén marad és kimerültségünkben mit sem törődünk a csiklandozással, sem a vélt kórokozókkal, amikkel az ízeltlábak rajtunk való tiporlása fenyegetett.

Azonban más volt a helyzet: jelen volt a *mások tekintete*.

A legyek megjelenése leleplezte azt, ami láthatatlan. A szagot, a kimerültség kipárolgását. A szaggal pedig alattomosan előkészítik a koszosság, igénytelenség, elhanyagoltság és szegénység képzettársításai.

Nem volt szükség se grimaszra, se nagyobb körben való kikerülésre, se gyerek arrébb húzására, még csak rosszalló motyogásra sem. Elég volt pusztán *a tekintet*, ami szemtanúként csattogott rajtunk, aktiválva tudatalatti ítéleteinket.

És a szégyen, mint az önmagunk felett való ítékezés hű csatlósa, már kúszott is lefelé a fejtetőtől, elernyesztve arcereink simafalú izmait és aktiválva énképvédő mechanizmusainkat, minden sejtünkkel kórusban üvöltve:

Menekülj!

És újra, te édes gyötrő bekötőút.